el pèsol negre

publicació llibertària del Berguedà

II època Núm 14
Novembre-Desembre 2003
2000 exemplars

difusió gratuïta

Ni presons ni reixes acabaran amb els nostres somnis. Llibertat per tots i totes!

Mor al ser reduït pels mossos

La tarda del passat 20 de setembre, Francisco Javier Román es trobava al número 18 del carrer Campet de Cercs, a casa el seu germà. Allí va patir una crisi d'ansietat i angoixa, i es va cridar al metge de guàrdia de la població. Aquest va intentar administrar-li un calmant a en Francisco Javier, però el noi estava molt exaltat i fora de sí, i va mostrar certa agressivitat. El metge, desbordat, va trucar al cos de mossos d'esquadra, que va enviar dues patrulles d'agents al lloc dels fets (acompanyat d'una ambulància, segons alguna de les fonts consultades, que d'altra banda són molt divergents i confuses).

Estant present la policia, i vist l'estat d'en Francisco Javier -quan tens un brot psicòtic no et comportes racional ni pacificament- van decidir reduïr-lo. Segons sembla quatre agents l'haurien immobilitzat llançant-li un matalàs a sobre i encaixonant-lo amb el matalàs damunt d'un llit. Al final d'aquella jornada, Francisco Javier moria a l'Hospital Comarcal de Sant Bernabé.

→Pàg 7

1> Josep Puertas
2> Josep Bertobillo
3> Joan Vilella

Víctimes de la repressió franquista. Van ser torturats i assassinats per la guàrdia civil . Des d'aquesta portada volem recordar-los. Ni oblidem ni perdonem!

El clot del Moro: frau i explotació

Un cas molt similar al del JOU (vegeu el *Pèsol Negre* núm. 12), d'enriquiment personal a costa de cursos subvencionats per la Generalitat de Catalunya.

Tanmateix, en aquesta història hi tenim més varietat de porqueria: mafiosos, projectes turistics de gran envergadura, múltiples interessos econòmics, picabaralles morboses i un llarg etcètera que no tenen res a envejar a la màfia de Marbella. Però desenganyeu-vos, els protagonistes d'aquesta història són tan reals com la vida mateixa encara que la seva falta d'humanitat els faria encaixar més en un film de *sèrie B*.

→Pàg 3

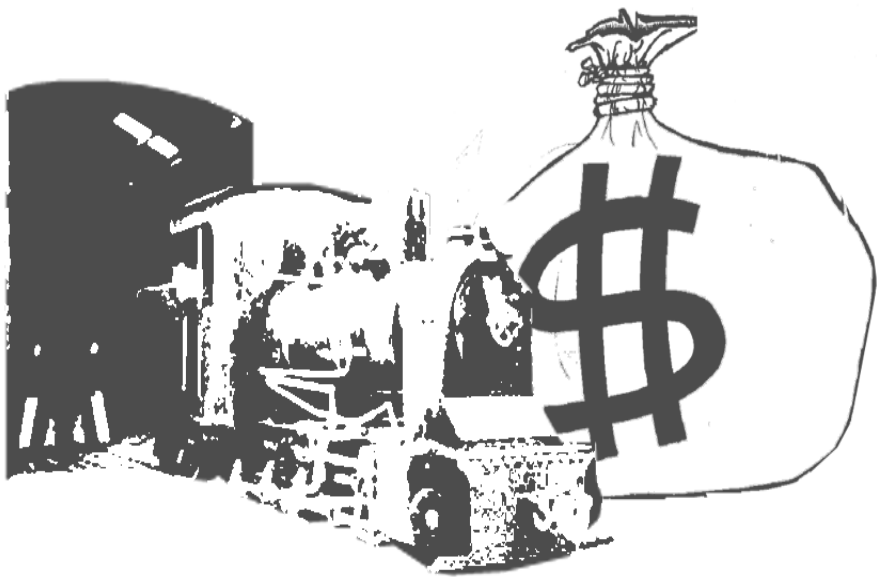

>> Article d'investigació entorn els mossos d'esquadra: procedència, antecedents, actuacions etc.
>> Graciós article sobre una de les actuacions dels agents catalans.
>> Article sobre la mort de Francisco Javier en ser reduït per la policia autonòmica.
>> Solidaritat amb el pres en lluita Roberto B. Catrino

Pàgines 5, 6, 7 i 8

Expomobi-Berga explota

Una vegada més ens trobem davant un nou cas d'explotació laboral. Aquest cop l'empresa és Expomobi Berga: salaris de miseria, contractació il·legal, etcètera.

Per desgràcia aquest és el model d'actuació de la majoria d'empreses. Per això us animem a denunciar qualsevol injustícia laboral que us afecti.

Des d'aquesta publicació denunciarem les

empreses explotadores de la comarca animant al boicot i a l'autoorganització obrera.

Per l'emancipació dels treballdors i treballadores!

→Pàg 4

2 *Editorial de la publicació i poesies*
9 *Crònica de la VI Marcha-homenate al maquis*
10 *Invitación a salir a dar un paseo fuera de la hermosa caverna revolucionaria*
4 i 9 *Notícies breus i actualitat local*

Castellano

Pesolets y pesoletes ¡ya estamos aquí de nuevo!

Después de una larga espera, el *Pèsol Negre* vuelve a la calle y lo hace como siempre con orgullo y fuerza; hablando alto y claro; denunciando la injustícia, inspirando alternativas; defensando el librepensamiento; en definitiva, luchando des de la anaquía y por la anarquía.

Vivimos momentos extraños, esperpénticos. A pesar de su fracaso des del dia del estreno, este año siguen programando "las elecciones", obra obsesivamente representada a lo largo del mundo occidental pese a la escasa asistencia de público.

Las fuerzas de seguridad del Estado generan inseguridad allí donde van; en Castellar del Vallès defienden grupos fascistas y agreden a vecinos, y en nuestra comarca sus intervenciones tienen resultados mortales (a parte de las habituales prácticas a que nos tienen acostumbrados). Mientras, en las cárceles sigue muriendo gente, se sigue torturando, sigue habiendo masificacion de pres@s; siguen malviviendo enfermos en fase terminal; continua la dispersión de pres@s, que son separados de su entorno afectivo. Esto y mucho más pasa en las cárceles y fuera de sus muros los derechos fundamentales de los individuos son sistematicamente aplastados por la maquinária represora del estado al servicio del capital. Nuestro compañero y amigo Roberto B. Catrino es prueva clara de ello -ahora nos lo han alejado todavia más y se lo han llevado de Picassent (Valencia) a Huelva II-, como el de Xosé Tarrío, que ha pasado 16 años de su vida en la carcel -11 de ellos incomunicado- i después de cinco meses de libertad vuelve a estar detrás de los muros.

Mientrastanto el Papa sigue repartiendo hostias y mensages estupidos anclados en el pasado más oscuro, los políticos siguen haciendo sus happenings, los explotadores explotando, los caciques manipulando y los dias van pasando y todo va de mal en peor.

A lo largo y ancho del mundo cada dia hay más alienados, ezquizofrénicos, deprimidos, oprimidos... y hasta la misma tierra llora, tan maltratada por el hombre -el más irracional de los animales- autopistas, autovias, trasvases, pantanos y presas estan hiriendo su cuerpo antes tan bello. Los animales que antes eran libres ahora ven el mundo entre rejas o -ya muertos- des de la vitrina de una carniceria.

Y todo este mundo tan triste es nuestra fuerza, el motor que nos lleva a luchar; porqué este no es el mundo que queremos ni para nosotros ni para nuestros hijos, y no estamos dispuestos a renunciar a nada, porque todo esta por hacer y todo es posible.

Salud y anarquia!

Català

Pesolets i pesoletes, ja sóm aquí !!

Després d'una llarga espera, el *Pèsol Negre* torna al carrer i ho fa com sempre, amb orgull i força; parlant alt i clar; denunciant la injustícia; inspirant alternatives; defensant el lliurepensament; en definitiva, lluitant en l'anarquia per l'anarquia.

Vivim moments estranys, esperpèntics. Malgrat el seu fracàs des del dia de l'estrena, aquest any segueixen programant-se "les eleccions", obra obsessivament representada arreu del món occidental tot i l'escassa assistència de públic.

Els cossos de seguretat de l'Estat generen inseguretat allà on van; a Castellar del Vallès defensen grups feixistes i agradeixen els veïns, i a la nostra comarca les seves intervencions tenen conseqüències mortals (a part de les habituals pràctiques a què ens tenen acostumats). Mentrestant, a les presons segueix morint gent; es segueix torturant; segueix havent-hi massificació de pres@s; hi continuen malvivint malalts en fase terminal; continua la dispersió de pres@s, que són separats del seu entorn afectiu. Això i molt més passa a les presons i a fora dels seus murs; els drets fonamentals de l'individu són sistemàticament aixafats per la maquinària repressora de l'Estat al servei del capital. El nostre company i amic Roberto B. Catrino n'és un cas clar -ara ens l'han allunyat més encara i l'han dut de Picassent (València) a Huelva II-, com el d'en Xosé Tarrío, que ha passat 16 anys de la seva vida a la presó -11 incomunicat- i després de cinc mesos de llibertat hi torna a ser des del 8 d'octubre.

Mentrestant el Papa segueix repartint hòsties i missatges estúpids ancorats en el passat més obscur, els polítics segueixen fent els seus happenings, els explotadors explotant, els cacics manipulant, i els dies van passant i tot va de mal en pitjor.

Al llarg i ample del món cada dia hi ha més alienats, esquizofrènics, deprimits, oprimits... i fins i tot la mateixa terra plora, tan maltractada per l'home -el més irracional dels animals-; autopistes, autovies, transvasaments, pantans i preses estan llagant el seu cos abans tan bell. Els animals que abans eren lliures ara veuen el món entre barrots o -ja morts- des de la vitrina d'una carnisseria.

I tot aquest món tan àrid i trist és la nostra força, el motor que ens fa lluitar; perquè aquest no és el món que volem, ni per nosaltres ni pels nostres fills, i no estem disposats a renunciar a res, que tot està per fer i tot és possible.

Salut i anarquia!

Amiga,
com a prova d'amor
et diré que sóc anarquista.
Saps, aleshores,
que encara que et posi
certs cops
en un pedestal,
al marge de totes
les circumstàncies
et tractaré com a persona
amb tot el que això implica
i tindràs la certesa
que no utilitzaré el gènere
per justificar res,
que el tracte que et donaré
serà semblant al que espero rebre.
No defugiré
els meus defectes
però saps
que en el meu
sistema ètic
no hi caben
les arbitrarietats ni l'autoritarisme,
que la recerca
de la felicitat
individual i col·lectiva
és un dels motors
que em guien.
Saps que
per creure en la llibertat
no desitjaré fer-te
renegar de la teva
i que no concebeixo l'amor
si no és com aquest acte
de plena llibertat
que ha de ser.
Només així
té valor per mi.
Saps també
que per aquest amor
a la llibertat
m'abominarà pensar
que et puguis sentir encadenada,
que facis res
per obligació,
i tindràs clar
que tampoc res
del que pugui
fer per tu
serà per mi un sacrifici
i, si bé sé
que l'amor
s'ha de treballar
si hi ha res
que no desitgi fer
tampoc ho faré.
Trobo important
que sàpigues
amb què pots comptar
i que entenguis
que res hauré d'amagar
i que aprecio
la sinceritat.
De tot plegat
espero tinguis clar
que si caminem plegats
discutirem,
haurem de parlar,
molt,
però, si ens valem,
segur,
ens espera
la felicitat.
Sóc anarquista;
tens una garantia.

El Sargantanu

I recorda...

>>Per posar-te en contacte amb el *Pèsol Negre* envia'ns un correu electrònic a:

pesolnegre@hotmail.com

El *Pèsol Negre* és la revista del poble i la fem entre tots, envia'ns articles, notícies poesies i allò que vulguis!

Properament esperem poder tornar a oferir l'editorial també en llengua àrab.

>>El Pèsol Negre es manifesta a través de l'editorial. La resta d'articles i opinions són responsabilitat dels seus autors

>> Volem demanar disculpes a tots aquelles i aquelles que ens han enviat articles i que no hem pogut publicar o bé per falta d'espai (serán publicats en números següents) o perquè ens hem retrassat en l'edició d'aquest numero i han quedat desfassats (article sobre la patum). Us demanem comprensió i que seguiu enviant-nos les vostres col.laboracions.

>> La premsa anaquista erradica la ignorància i la submissió al poder.

El Clot del Moro: frau i explotació

Cacics, mafiosos, alcohol i violència, com si es tractés d'una tercera part de "Torrente" rodada a l'Alt Berguedà, la realitat torna a superar la ficció. Malversació de diners públics, foscos interesos econòmics i polítics i personatges d'opereta presenten una realitat esperpèntica.

Als seguidors del Pesol Negre els serà familiar el titular; i de fet ens trobem en un cas similar al que havíem denunciat anteriorment en referència a El Jou (veure el *Pesol Negre* núm. 12 agost-setembre-octubre de 2002). Allí véiem com hi havia qui s'aprofitava de les subvencions de l'escola-taller i al Clot del Moro passa exactament el mateix.

El 1991 es va obrir el Museu del Transport al Clot del Moro (Castellar de N'Hug), i el 26 de gener de 1995 s'inaugurava l'Escola de Restauració de Vehicles Antics de Transport de Catalunya (ERVAT), co-finançada per la Generalitat de Catalunya (Direcció General d'Ocupació) i la Unió Europea. La Fundació del Museu del Transport, així com l'escola-taller, està presidida pel senyor Carles Salmerón i Bosch, que des que ha ocupat aquest càrrec s'està enriquint de forma vertiginosa i descarada.

L'escola-taller, que podria ser de gran utilitat i que té grans recursos (una nau immensa plena de cotxes antics que seria un gran incentiu pels alumnes, donacions, un finançament important...), perd totes les seves possibilitats degut a l'ús interessat que en fa el senyor Salmerón, davant la frustració dels alumnes. Aquests, ja no fan ni classes teòriques i es passen el dia fent feines que no els aporten cap coneixement però que suposen alguna rendibilitat per al Salmerón (lloguer de certs vehicles per a films o actes varis). En canvi, hi ha una nau plena de cotxes antics interessantíssims esperant ser restaurats.

Al senyor Salmerón se'l veu poc pel Clot del Moro, i al seu fill tampoc gaire –tot i que teòricament està a l'escola-taller i cobra igual que els que sí que compleixen-. Els alumnes, decebuts davant del panorama, molt sovint passen d'anar a les "classes", és a dir, passen d'anar a treballar com a negres en benefici d'en Salmerón. Però, tot i així, cada setmana firmen conforme han assistit i, és clar, la Generalitat paga els seus sous íntegres mentre que els alumnes cobren només el que els pertoca pels dies treballats. La diferència, és clar, se la queda el senyor Salmerón.

Però a part d'aquests problemes interns de l'Escola-taller, hi ha altres problemes relacionats amb el Clot del Moro. Com tothom sap, hi ha un projecte turístic per reconstruïr la part alta del traçat de l'antic ferrocarril de via estreta que unia Guardiola i Castellar de N'Hug, concretament des de l'estació de La Pobla-Apartador fins al Clot del Moro (3,5 km). Tot plegat suposa un pastís molt engrescador i tothom en vol un bon tall. I és que si aquest projecte no està encara

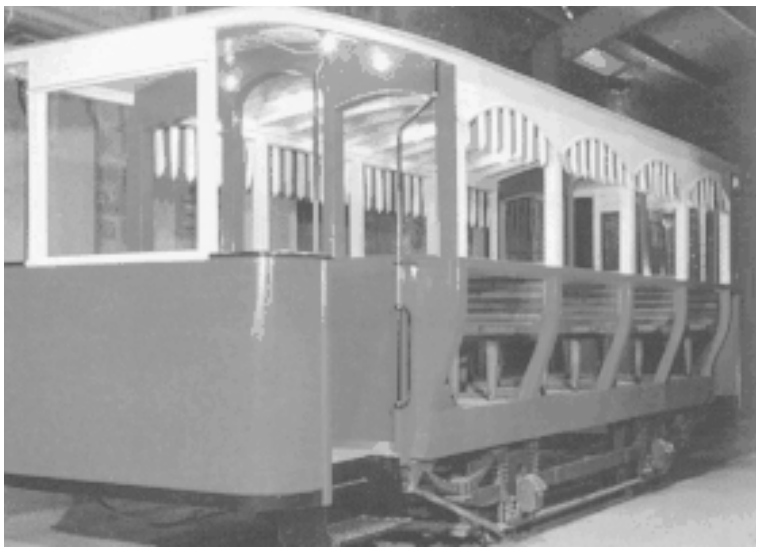

en marxa no és perquè no estigui acabat sinó perquè els interessats encara no s'han posat d'acord en la manera de repartir el pastís. El Salmerón en vol un tall, l'alcalde socialista de La Pobla de Lillet un altre, i el sempre polèmic alcalde de Castellar de N'Hug Josep Orriols i Coch el vol tot per ell al·legant que el negoci es troba en el seu terme municipal. Davant d'aquests problemes entre els diferents rapinyaires, la instal·lació tot i estar llesta no ha pogut entrar en funcionament encara.

En quant al trio en discòrdia, de l'alcalde de La Pobla és de qui tenim menys informació, però sembla optar per una postura menys extremista -repartició dels guanys-. En Salmerón és el típic vividor tan arrelat en la tradició hispana, i cal suposar que l'han col·locat on és des de les altes esferes. No hem pogut saber molt de la seva història, però ha publicat molts llibres sobre el món dels ferrocarrils editats per la Generalitat de Catalunya.

I pel que fa al senyor Orriols, com tothom sap és un Torrente a la berguedana, un cacic de la vella escola, alcalde de Castellar de N'Hug en nom de CiU. Entre d'altres se'l recorda per l'agressió a un dels professors de l'escola-taller, o per haver-se enfrontat als Mossos d'Esquadra (fet pel qual se'l va multar amb 1.080 euros, com informa el Regió7 del 08/01/2003). En aquest ultim cas, tal com observa el Regió7, el nostre personatge "després de dir que faria tancar la discoteca, va començar a cridar contra els agents fent servir expressions com «no serviu per a res» i «sou uns principiants». També va fer comparacions del cos de policia autonòmica amb la Guàrdia Civil, a la qual va lloar dient que ells sí que eren competents, i va acusar els mossos presents en aquell moment d'haver-li dit borratxo. Finalment, els agents van aconseguir que marxés cap a Berga, no sense abans recordar-los que tenia un arma i molts diners, segons s'especifica en la sentència." Nosaltres només estariem d'acord amb el senyor Orriols quan diu que els Mossos són uns incompetents, encara que per altres raons. La conducta d'aquest personatge recorda la llarga dictadura en que aquests homenets tenien tota mena d'impunitat per fer qualsevol cosa, la conducta prepotent del "vostè no sap amb qui parla"... . Per desgràcia això no ha canviat molt, però sí que les formes són ara més discretes i això ho hauria de saber el senyor Orriols. Ara toca ser més subtil, que la gent es cregui aquesta farsa democràtica segons la qual els polítics són els representants del poble, del país, que de manera desinteressada treballen en benefici dels seus conciutadans. Però el senyor Orriols no és capaç ni de guardar les aparences. I això no fa gaire gràcia

> "L'escola-taller, que podria ser de gran utilitat i que té grans recursos perd totes les seves possibilitats degut a l'ús interessat que en fa el senyor Salmerón, davant la frustració dels alumnes."

a ningú, ni tan sols als empresaris berguedans que van pressionar per tal que abandonés la Conselleria de Turisme al Consell Comarcal del Berguedà (veure Regió7 del 10/09/2003). Tot i així, no se l'ha apartat del Consell Comarcal ja que ha passat a ocupar la nova Conselleria de Petits Municipis. Cal tenir en compte que Turisme és una Conselleria important al Berguedà ara que hem de viure tots del turisme; i sobretot per als grans empresaris de la comarca que han posat alguna pela a l'Hotel Park de Berga (a l'antiga caserna militar). Per això podia ser molest un home com Orriols. El PSC, grup majoritari de l'oposició del Consell Comarcal, també havia anunciat a principis d'agost que no prendria part en cap comissió on hi hagués Orriols.

Això és el que hi ha i així els hi hem explicat. Finalment, no volem acabar aquest article sense posar de manifest que d'entre els professors de l'Escola-taller del Clot del Moro n'hi ha que són bellíssimes persones, i dedicar aquest article a tots els alumnes que vivint en un lloc tan difícil com el Berguedà veuen com l'avarícia de Salmerón i companyia està acabant amb la possibilitat d'adquirir uns coneixements que els serien molt profitosos per al seu futur laboral. És molt trist que en una comarca on no saps ni on caure mort, les poques possibilitats que tenim per desenvolupar-nos, formar-nos i aconseguir un modus vivendi acabin en res per culpa de quatre cabrons...

Sísif

les diferents entitats a sota anunciades no tenen perquè compartir les ideologies dels diferents articles de la publicació

Violència domèstica? repressió?

La degeneració de la raça humana es fa cada cop més evident. Des de petits ja ens "mengen" el cap a tots/totes dient-nos que en un futur haurem de formar una família per seguir o entrar en les regles del joc establertes per la societat (típic en les reunions familiars quan et pregunten si tens novio/a). El problema resideix en què moltes persones s'ajunten de forma "obligada": per aparentar, per estatus social, per no sentir-se sols/es, etc. Solen ser persones insegures i amb poca autoestima, sobretot (i dic sobretot) les persones del sexe masculí.

Les estadístiques en el nostre país (exceptuant el País Basc, Girona y Lleida) del "Instituto de la mujer" (del ministeri de l'interior) conten per si soles. Aquest any (dades de gener fins a maig) hi ha hagut un total de 35 víctimes mortals a causa dels malanomenats "maltractaments domèstics": 23 dones i 12 homes. En el 2001 (els anys anteriors al 2002 les dades són de tot l'any) van ser 45: 42 dones i 3 homes i 50 van ser les víctimes del 2001: 43 dones i 7 homes.
Pel que fa al maltractament psicològic i físic, les víctimes no són les úniques que pateixen (sí les que més pateixen), també repercuteix sobre tot el nucli familiar i les persones més properes, en especial els fills de la parella (per regla general la parella té fills). És a dir, el nombre de víctimes és més gran que no pas el nombre absolut de víctimes presents a les estadístiques. És un veritable problema social.

Doncs, per què quan hi ha un mort per ETA el govern forma un carnestoltes al voltant de l'aconteixement? No són víctimes les dones que moren per maltractaments?

Una vegada més, els nostres "estimats" polítics donen crèdit de que quan els interessa donen la cara. No us penseu que els interessen els morts d'ETA.

En l'aspecte econòmic ja es veu per on van els trets. Per fer solucionar el problema tractat en aquest article, el govern destina una quantitat mínima, mentre la que destina a guardaespatlles, policies, etc. per evitar les bombes y la por de viure angoixats, és enorme.

Us imagineu que totes les dones que pateixen maltractes tinguessin un "guardaespatlles"? O que els militants del PP tinguin el seu assassí dins de casa? Més empatía y menys parlar. Poseuvos en el seu lloc (hem dirigeixo a les persones que omplen els nostres informatius) quan hi ha un mort per ETA, aquesta gent fan presència per poder alegar posteriorment actuacions anticonstitucionals i antidemocràtiques com il.legalitzacions de partits polítics, aïllaments de presos dins les presons i fins i tot, torturas. Quants minuts ocupa la notícia als telenotícies (si es que surt)? no tant com la noticia de Miguel Àngel Blanco ni la caiguda de les torres bessones, segur! En la última notícia de una dona morta pel seu cònjuge, la víctima havia denunciat a l'agressor 11 vegades a la Guàrdia Civil per maltractaments. Un aplaudiment pels nostres salvadors, l'autoritat policial. Segur que estaven distrets buscant Bin Laden i per això no en van fer cas.

La passivitat del govern davant uns problemes i la importància exagerada que li dóna a altres és un indici (entre molts altres) que els "nostres" representants polítics no s'enteren. I doncs, per què tenim governs? Quan el poble aprengui a pensar i actuar, ja no necessitarem aquests circs anomenats Moncloa, Casa Reial, Casa Blanca, etc. La nostra revolució social haurà arribat amb l'anarkia. Els problemes els solucionarem nosaltres, ja que som els afectats. A la policia poc l'importa i al govern menys (són institucions massa corruptes i abstractes). Podem viure sense aquestes institucions si ens ho proposem.

Què esperàvem en 27 anys de transició democràtica?
Mentrestant seguirem aguantant aquesta farsa anomenada democràcia, que en un grec molt antic significa "el govern del poble" (segons Plató). Si ets dona no aguantis ni la primera vegada que et falti. No està amb tu per amor? Doncs primer que et respecti i després que t'estimi.

Nota: M'he referit a les dones perquè estadísticament són les més afectades, però també hi ha homes maltractats. També va per vosaltres.

¡Amor Lliure! Sense dependència emocional ni social. ¡Visca l'anarquia! El poble és el que mana, ja ho sabreu!

Miqueló

Expomobi explota

La raó d'aquest article és donar a conèixer les lamentables condicions de treball que ofereix la franquícia de mobles expomobi situada a la avinguda del canal industrial de Berga. Tenim el cas d'un treballador que després de ser explotat durant un mes per aquesta marca va decidir explicar-nos la situació: Treballava durant 9 hores al dia. De nou del matí a una del migdia i de tres del migdia a les vuit del vespre. Va haver d'anar a treballar dos caps de setmana i quina va ser la sorpresa quan a finals de mes el gerent li dona un bitllet de 500 euros i a correr. Cal dir que el noi no tenia contracte ni estava assegurat. Però tots coneixem la realitat de les empreses berguedanes i les condicions que ofereixen. Des d'aqui vull fer una crida a tots aquells treballadors o extreballadors que se sentin o s'hagin sentit explotats en algún moment perquè escriguin denunciant l'empresa i perquè lluitin per la seva dignitat. Vull aprofitar aquest espai perquè davant els tractes que dona aquesta empresa als seus treballaors no ens quedem quiets. Deixem de comprar els productes d'aquesta firma. Boicot a expomobil Berga! Prou explotació laboral! Visca l'anarquia!

Un Punki

<<notícies breus>>

DIGNIFIQUEN A BERGA L'1 DE MAIG:

La jornada del Primer de Maig d'enguany, va tornar a ser digne a Berga. Ja feia anys que embrutida per la fira, ningú no aixecava la veu per recordar el significat d'aquesta diada obrera. Degut en part per la manca real de sindicats de classe a la ciutat i sobretot per manca de persones amb consciència prou responsables per dur a terme uns actes com cal. Enguany, però, els llibertaris han celebrat la diada de l'obrer i no la fira i han recordat a la ciutat el contingut de l'1 de Maig. L'any passat ja es van dur a terme alguns actes de difusió: penjada de pancartes, repartiment de fulls informatius, etc. Tanmateix, els actes programats aquest 1 de Maig per l'Associació Columna Terra i Llibertat i pel Centre d'Estudis Josep Ester Borràs han estat realment aconseguits. Els actes es van fer a la plaça de les Fonts de la ciutat i es van iniciar amb un dinar popular, seguidament es va fer una xerrada sobre el moviment obrer al Berguedà i finalment els actes van concloure amb un concorregut i exitos concert a càrrec del company Manolito i tota la colla que l'acompanyen i dels companys Luneros que van sorprendre tothom amb la seva actuació -inclòs les autoritats que passejaven per allà-. Cal felicitar tothom que va participar d'una manera o altre en aquests actes i encoratjar tothom perquè l'any que ve es repeteixi i es millori si cal. Salut i anarquia!

ATENCIÓ PREGUNTA:

La feina que desenvolupa, ha desenvolupat i desenvoluparà qualsevol alcalde de Berga pot ser valorada econòmicament amb un sou de 3.626 euros (603.000 pts) al mes? Doncs és el sou del nostre batlle, que és el mateix que cobrava l'anterior -ara entenc perquè volen ser alcaldes amb tantes ganes- (Regió 7: 26/7/03). El sou se'l posen ells, ells fan de patronal, de "treballadors" i d'administració clar, i s'adjudiquen el sou que consideren que es mereixen. Hauríem de fer igual la resta de treballadors. Si honestament creuen que mereixen aquest sou és que tenim il·luminats o pocavergonyes com a governants. Com va dir el poeta: "Si esto es vivir en serio preferimos hacer el indio".

L'AGENDA LLIBERTÀRIA CANVIA DE CASA

Quinze anys ja d' AGENDA LLIBERTÀRIA i continuem endavant, aquesta vegada amb un canvi d'equip editorial. Des de l'Ateneu Llibertari d'Igualada, prenem el relleu de la tasca que ha portat a terme puntualment, durant aquests últims catorze anys, l'Ateneu Llibertari del Poble Sec de Barcelona, que va preparar i dissenyar aquest projecte autogestionari. Gràcies a la seva col·laboració, assumim des d'aquest moment l'edició i distribució de l'Agenda, i us informem que ja està a la vostra disposició l'AGENDA LLIBERTÀRIA 2004, que manté les seves característiques principals: 240 pàgines amb dibuixos, fotografies, textos, calendaris, directoris i una llista telefònica addicional.

NOVA ADREÇA:
Ateneu Llibertàri d'Igualada
AGENDA LLIBERTÀRIA
Pg. Verdaguer 122 - 08700 IGUALADA
Tel. 93 805 41 91 -Contestador
Apartat de Correus 486 - 08700 IGUALADA
e-mail: foigualada@ya.com

Que venen els mossos!

Les darreres actuacions a Torà i a Manresa han tornat a posar de relleu que el tòpic "la policia tortura i assassina" no està gens lluny de la realitat. I com no, vagin vestits de marró, verd o blau estan fets de la mateixa pasta, defensen els mateixos interessos i actuen de la mateixa manera. Ens ocupem en aquest article dels mossos d'esquadra, doncs són els cossos repressius que ens ha tocat patir a nosaltres i per desgràcia ja portem moltíssimes pàgines omplertes sobre injustícies i abusos. Describim algunes de les seves últimes brillants actuacions, fem un anàlisi de la seva geneologia, posem de manifest alguns precedents rellevants etc.. en definitiva: un article d'investigació que ens descobreix la realitat que s'amaga darrera aquests guardians de l'ordre.

Quatre dies de treball y pràcticament un sou doblat respecte a la resta de ciutadans "normals", és a dir la classe que anomenem precariat. Aquest és l'esqueix que fa que una persona es vengui l'ànima, es pengi una placa al pit i una arma a la cintura.

Queda lluny ara el debat que tenien amb la guàrdia civil, per saber com es ferien les transferències de competències, quants guàrdies civils podrien entrar i amb quines condicions. Només en els sis darrers mesos, Convergència a augmentat els dispositius en 291 i ha obert dos comisaries. Ara tot és una qüestió de formes. De fet, aquella farsa que mostrava una distancia insalvable entre la guàrdia civil i el mossos d'escuadra no ha sigut més que un grotesc episodi de promoció en clau militarista, veient que el director d'aquest cos, tan suposadament democràtic i català, ja era policia nacional a principis del setanta – i que cadascú tregui les seves pròpies conclusions.

Primeres actuacions en l'àmbit social

La seva primera intervenció en l'àmbit de la dissidència política va ser durant la vaga general del 20-J, en la qual varen detenir un seguit de joves que estan encara en la corda fluixa amb un fort risc d'entrar a la presó. Aquella va ser una de les primeres intervencions del mossos com a brigada político-social.

Els mossos d'escuadra tenen, rera la desmesurada publicitat que se'ls hi fa des del mitjan de comunicació, un passat curt, però ja ben negre. En l'àmbit repressiu, ja han assolit la repressió de la dissidència política en un nivell que no té res a envejar a l'assolit per la policía nacional. Ja van cometre el seu gran error a Torà. Primer efectuant un autèntic assalt militar a un poble tranquil que encara no s'ha refet d'aquesta experiència: varen entrar al poble fortament armats, encaputxats, amb una actitud prepotent i hostil, tractant a tot el poble com si fossin sospitosos de no se sap encara ben bé què. Els registres es van fer de forma il·legal. Després, aplicant la tortura psicològica (sempre queda millor en un cos tan democràtic, no deixar marques) tan desmesuradament que varen acabar enviant a un adolescent a la UCI al Pavelló Psiquiàtric Penitenciari (el noi és ingressat per una crisi d'ansietat amb taquicàrdia), en un tètric concert orquestrat pel jutge totpoderós Baltasar Garzón. Davant d'aquest fets, tan greus per a la imatge pública d'un cos tan democràtic i tan català, es varen posicionar a favor de la llibertat del presos de Torà quinze ajuntaments (entre ells els de Lleida i Sallent) i un consell comarcal. Aquesta tortura blanca, tal i com ho varen venir a explicar els joves de Torà a Berga, es va dur a terme de la següent manera: primer detenen l'individu més tímid del grup que tenen al punt de mira. Després el claven en una sala buida, l'intimiden dient que no en sortirà mai; no hi ha rellotges i no el deixen dormir ni anar a pixar durant dotze, catorze i setze hores, amb la intenció de degradar la persona i desmoralitzar-la completament. Entretant, li van administrar –suposadament a través del menjar- una dosi molt considerable d'anfetamínics, i un cop en aquest estat, fan un salt qualitatiu en les amenaces: tothom hi pot passar, "la mare viu aquí i va allà", "la companya estava molt maca oi aquest matí -potser li farem un favor", i els amics sobretot. Però aquest cop se'ls hi va anar la "mà", com dirien en altres temps. Durant els registres il·legals, un familiar va poder veure el Jordi; estava desnutrit, exhaust i amb el rostre ple de morats.

> "En l'àmbit repressiu, ja han assolit la repressió de la dissidència política en un nivell al qual la policia nacional no té res a envejar."

Mentre tot això succeïa a les clavegueres de la generalitat, els familiar eren tractats de la pitjor manera. Se'ls diu que el nens són a Barcelona i a Madrid, fent-los viatjar per res a aquestes dues ciutats. S'ha de dir que de les acusacions que varen presentar per a detenir i torturar aquest joves, entre les que figura la de l'infal·lible "terrorisme", només han quedat en peu dues, menors; i la única prova que tenen és la declaració sota tortura del noi ingressat. No han trobat material, ni explosius, ni cap document que permeti fer cap relació amb cap suposada "banda armada" o "grup terrorista". Però els mitjans calents com a rates, i l'ajuntament de Berga té la barra -enmig de tot aquest clima social- de convidar el Pomés (antic responsable polític dels Mossos) al balcó de dijous per als salts de Patum. Vergonya per a nosaltres.

També haurem de recordar l'episodi de Manresa. A un jove manresà, molt relacionat amb els moviments socials dissidents, l'acusen de la col·locació de dos artefactes explosius. El varen detenir en un control rutinari i com que duia al maleter dos bombones de càmping gas (el noi és excursionista, les bombones eren buides i destinades a l'abocador) i petards (forma part del material pirotècnic dels Diables, agrupació de la que el jove forma part), decideixen acusar-lo de la col·locació d'artefactes explosius. El fet realment sorprenent en aquest cas, és que la primera vegada que se sent a parlar d'artefactes explosius a Manresa és molts mesos després quan a la radio i a la premsa local es parla de cop i volta d'uns artefactes que es varen col·locar temps ençà, que no varen explosionar i de sobte s'anuncia que els mossos estan buscant algú per aquests fets. L'ordre de successió dels fets fa pudor, però és clar, la premsa calla i així doncs aquí ningú diu res. Aquesta història de Manresa encara portarà cua, perquè aquesta nova pàgina fosca dels mossos d'esquadra tot just acaba de començar.

Però aquestes només són les misèries del mossos en l'àmbit de l'actuació política i social. En l'àmbit de la formació del cos, tenen també un historial deplorable i molt sospitós. Treure a la llum les seves misèries és el millor dels arguments.

Obscura genealogia dels mossos d'esquadra

L'orígen dels mossos ja és ben fosc. El primer embrió dels mossos van ser "els Setze", el grup de vigilància y seguretat personal d'en Jordi Pujol. Aquests guardaespatlles es varen integrar posteriorment als Mossos o bé en el alts càrrecs de l'Administració Catalana. Aquests angelets són:

- Joaquim González, dels Setze, excap de seguretat ciutadana, actualment "cap de seguretat" del Port de Barcelona
- Ramon Perona, també dels Setze, actualment cap de seguretat de Jocs i Apostes de la Generalitat (recordem el "cas casino" que implicava a CIU i que mai va sortir a la llum...)

Actualment, la brigada d'in-

formació dels Mossos la dirigeix Joan Carles Molinero, inspector en cap de la Brigada. Els seus superiors són Emili Quevedo, cap de la Divisió de Planificació Estratègica i Joan Unió, màxim responsable dels Mossos. Amb pràctiques alegals en l'àmbit jurídic (per falta de competència) i pràctiques repressives il·legals, la Brigada d'Informació i la Brigada Mòbil són les encarregades del control de la dissidència, especialment del moviment independentista i dels moviments alternatius. També treballen el tema de les sectes, narcotràfic, proxenetes, grups mafiosos i extrema dreta. (Un detall important: el subgrup de la brigada consta de 12 agents dedicats a la infiltració i pagament a confidents). Per altra banda, el grup d'intel·ligència (5 capullos) es dediquen a l'anàlisi, recopilació i elaboració d'arxius (És a dir, que es dediquen a llegir articles com aquest).

El seu cap és un molt bon jan: responsable de mossos i amb la posició més elevada dintre del seu escalafó és Joan Unió, que va ingressar en el "Cuerpo Nacional de Policia" al 1972 (doncs, l'amic es va fer dels grisos en plena arribada de la democràcia!). Unió va se processat, jutjat i absolt (5 vots a favor, 4 en contra en el jurat popular) al maig del 2002 per delicte d'ocultació de documents públics" en relació amb la desaparició, retràs i dilació en la entrega d'un atestat d'una denúncia contra el regidor de Blanes del PSC Joan Conarsé per desobediència, amenaça i coaccions.

Per altra banda, tenen "Convenios educativos" amb la DEA i el FBI, amb el Mossad (serveis secrets israelians) i MB el Special Enside Komano alemany. Altres cursos de especialització ELS realitzen a les acadèmies de la Guardia Civil y la Policia Nacional. Mossad i alemanys són els preferits per la instrucció, és a dir, per "modernitzar" el material repressiu, etc.

La formació policial interna la supervisa el director general de l'Escola de Policia de Mollet, Amadeu Recasens, que fou assessor del "GALós" i ministre de l'Interior, Rafael VERA. Recasens dirigeix a més la tesi doctoral d'Unió a la Universitat de Barcelona.

Alguns precedents interessants a conèixer

Alguns precedents foscos dels mossos en la seva curta carrera vers l'indignitat ja són ben interessants:

1.-Amnistia Internacional va denunciar als Mossos pel tracte dispensat als immigrants s Aitona (LLeida, recollida de fruita) al informe de 1999.

2.-L'Ex-responsable de l'Escola de Mollet assumeix amb naturalitat que treballen amb 5 o 6 infiltrats en el 'moviment okupa'

3.-Durant la mani antiglobalització del 24-J a Barcelona, un mosso d'esquadra (de rigorós paisà) és ferit a l'ull...els mossos encara no tenen competències a Barna...

4.- Micro il·legal descobert a la casa okupada de Girona (qüestió que es dirimeix als jutjats!)

5.- Robert Antoine Guitart, turista francés, es mort a causa de "trets accidentals " (fin un total de deu!!) dels Mossos amb el que es converteix en la primera víctima mortal dels Mossos

Girona, el petit laboratori repressiu

S'ha de remarcar que Girona es actualment el laboratori de la repressió que vindrà. Les comarques gironines son la prova pilot del desplegament dels Mossos a Catalunya: allà es on per primer cop varen assumir plenes competències, inclosa la "seguretat ciutadana". El control social i atac a la dissidència es varen intensificar notablement: micros a cases, muntatges, seguiments personalitzats i ensañamient contra activistes socials, amb amenaces personals, asetjament personal (saludant per el carrer amb el seus noms....) Diverses denuncies per tortures es tramiten als jutjats.

> "Amnistia Internacional va denunciar als Mossos por el tracte dispensat als immigrants s Aitona (LLeida, recollida de fruita) al informe de 1999."

Els mossos al món del narcotràfic

Finalment, la relació de mossos amb el món del narcotràfic es ben interessant. Per exemple, el principal èxit 'antidroga' dels mossos és un muntatge policial amb tres confidents: el jutjat número 2 de Figueres va notificar l'agost del any passat l'auto de processament de 15 agents dels Mossos per la comissió, entre d'altres, de delictes contra la salut pública, manipulació de documents oficials, torturas i detenció il·legal. En el mateix auto s'imputa als policies l'organització d'un mínim de quatre operacions de tràfic de droga entre l'octubre de 2000 i el gener de 2001, entre els quals està l'"alijo" més gran de drogues de disseny decomissat pels Mossos. El Departament d'Interior ja ha abonat els 90.000 euros de fiança sol·licitats pel jutge als Mossos i la Generalitat s'encarrega de la defensa. El confident Manuel Venteo va ser 'premiat' amb 1.000 de les 20.000 pastilles d'èxtasis decomissades a Lloret.

La por com a eina de control

Tot plegat, la gent ja intueix allò que està succeint quan afirma que preferia la guàrdia civil als mossos d'esquadra, comentari ja freqüent en els carrers de Berga. Els mossos són agressius, prepotents i duen francament malament la seva relació amb la cocaïna, tal i com va confessar, off the record, una sanitària de la creu roja durant les festes de Patum. Els mossos són joves i inexperts, són, per plagiar el president del parlament de Catalunya Joan Rigol: una mena d'animals, especialment cruels –podríem afegir-hi-.

Tot això ja els hi va bé, en el fons. A ells els hi interessa donar una imatge mítica de la seva bestiesa i brutalitat. Són nous, incompetents i inexperimentats, i tota aquesta mala fama serà, d'alguna manera, l'única manera de fer-se respectar mínimament. Ells viuen en el fons del nostre mite. Són els nostres fantasmes que els fan forts. Aquest fet, denunciat per alguns colectius antirepressius, apunta que les seves actaucions en l'ambit social volen cultivar aquesta por. Les detencions són calculades amb molta precisió per cultivar la por: no surten a la llum, als mitjans, però cauen sobre tots els col·lectius en lluita com un gerro d'aigua freda. Tota policia quan comença vol demostrar-se d'allò que són capaços de fer a nivell repressiu. Aquesta policia, tan democràtica i tan catalana, tampoc es una excepció: viuen, com totes les altres basant-se en la lògica de la por.

I és a qui viu del terror que cal anomenar terrorista.

G.

Què "listos" són els mossos!

A part de garrotades els mossos també poden repartir rialles i és que algunes de les seves peripècies són d'allò més gracioses, vegem-ho:

A partir d'aquest número del *Pèsol Negre* iniciem una nova secció, una secció amb una mica de cachondeiu, que aquests anarquistes són molt serius. Aquest nou espai anirà explicant en els següents números històries surrealistes però verídiques dels nostres estimats agents, els mossos d'esquadra.

Tot i que tenim històries a punta pala, per fer més amè aquest espai us demanaríem la vostra col·laboració, enviant-nos les vostres històries sobre els mossos a l'adreça electrònica d'aquesta revista pesolnegre@hotmail.com en la qual podreu participar tots els lectors, potser al final sortejarem alguna cosa i tot.

Perquè us feu una idea de com va, aquí ve la primera història:
Bar de carretera qualsevol, un camioner està sopant a la barra i per veure demana vi, al costat seu hi ha els geiperman o mossos d'esquadra, que se'l miren.

El camioner acaba de sopar i se'n va cap al seu camió, abans d'entrar a la cabina el mossos l'aturen i li diuen que bufi, que li van a fer un control d'alcoholèmia. El camioner es nega a fer-lo i eximeix que en aquell instant se'n va a la llitera del seu camió a dormir, per tant és absurd fer el control.

Els mossos parlen entre ells i diuen: a aquest tio l'hem d'empaperar com sigui.

Tot seguit, comencen a revisar el camió com esperitats, fins que de sobte tatxán! per fi ho tenen, han trobat una infracció. S'acosten al camioner i li diuen:
-L'hem de multar perquè la roda de canvi no està en condicions, ja que no té gravat i es ben llisa.

El camioner s'acosta a la roda treu la funda que portava la roda, toca amb la punta dels dits el gravat del pneumàtic, i sense dir'ls-hi res més, puja a la cabina i se'n va a dormir.

Un sempre pensa que l'estupidesa dels mossos no té límits, però es que tant. Tenim moltes més històries per explicar, tot i així esperem la vostra col·laboració

El iluso

Mor en ser reduït pels mossos

El passat 20 de setembre Francisco javier R. R. veí de Badia del Vallès morí a Cercs a causa d'una parada cardiovascular després de l'actuació dels mossos d'esquadra que el van reduïr amb un matalàs.

Sovint fem coses de les que després ens arrepentim. Bé, alguns potser no se n'arrepenteixen, però tots la caguem de vegades; deien els grisos que investiga el cas- per un vessament cerebral provocat per un estat de tensió molt elevat i no per asfixia com en algun moment es va apuntar. Sigui com sigui, la qüestió segueix sent pital Sant Bernabé de Berga. Però al arribar ja no tenia ritme cardíac, allà es va intentar amb èxit recuperarlo però finalment va morir de mort cerebral. Com déiem, hi ha diferents que no quedin clars. Però sigui com sigui, el moment de la intervenció dels mossos és el moment crucial per a l'adveniment de la sort fatal d'en Francisco Javier. dades aportades per la premsa burgesa i de la síntesis dels fets feta en aquest article que cadascú en tregui le seves pròpies conclusions. Nosaltres ho tenim ben clar i més coneixent nes molt

Sísif

Prou dispersió! Roberto B. Catrino et volem a Catalunya!

Els que ja coneixeu aquesta revista ja sabreu qui és en Roberto. Aquest pres natural de Berga porta 14 anys a la presó i actualment se li nega el dret a complir condemna prop dels seus. Ha passat per totes les presons de l'estat i els seus trasllats són més que freqüents. Actualment es troba al Centre d'Extermini de Huelva (Carretera de la Ribera 21610). I és que en Roberto és un pres rebel, que no es sotmet davant de tanta injusticia: Reivindica els seus drets i una de les raons dels seus constants trasllats són les accions que protagonitza exigint dignitat. Aquí presentem un seguit d'escrits seus, així com un poema que ens ha escrit per nosaltres i que no volem deixar de publicar. Roberto estem amb tu! Ni FIES ni dispersió ni malalts a la presó! A terra els murs de les presons!

Manifest

SRES DE LA DIRECCIÓN GENERAL DE INSTITUCIONES PENITENCIARIAS DE CATALUNYA

Yo, Roberto B. Catrino López, interno en el C.P. de Mallorca, ante ustedes presento este escrito y como mejor proceda:

DIGO

No voy a referirles todo mi expediente, dado que ustedes ya lo conocen, ya que tanto mis abogados como mi familia, como mis compañeros, se lo han expuesto 100 veces con la intención de pedir mi traslado a mi tierra.

Es claro que al expulsarme ustedes de ella, el 7 - 2 - 2001, no sólo vulneraron un derecho, sino varios, al ignorar entre ellos mi nacionalidad catalana. ¿Díganme, se acuerdan ustedes de mi familia en Berga a la hora de recaudar impuestos?, apuesto a que sí. Mi expulsión no fue debida más que al miedo, por su parte, de que unos cuantos presos y colectivos en la calle estaban sacando a la luz los trapos sucios, entre ellos, tráfico de drogas (Ponent), muertes, palizas, etc...

Está claro que es esta la única razón de que no quieran ustedes mi vuelta, la cual es un derecho amparado en la Constitución. Mas desde aquí les vengo a decir que no me han vencido sino, no han hecho más que reafirmar mi postura ante sus abusos de poder.

Puede que no sea trasladado a mi tierra, pero no duden ustedes que dentro y fuera de prisión estaré en la lucha, la cual es justa, por los derechos de los presos y el fin de las torturas y abusos.

Y no dudo que más bien cerca que tarde venceremos y ustedes y su modelo de represión, digno del siglo XVI, verán desmoronado su castillo hecho a base de engaños, muertes y torturas.

Ya saben ustedes que soy de Catalunya, y sin embargo siguen negando los hechos.

Sería más honrado que expresaran ustedes el miedo a mi regreso, así como al de mis compañeros Anarquistas, a los cuales desde la Generalitat y las fuerzas policiales se persigue, acusa y encarcela, sólo, por haberse atrevido a levantar las voces contra la mentira y la tortura. Disfruten ustedes de sus sillas, las cuales no van a durar toda una vida, y de las cuales el mismo pueblo que les votó les expulsará.

Mientras yo esté donde esté, siempre podré considerarme un hombre y un ser humano, por el fin de las injusticias, la abolición del FIES y el cese de torturas, excarcelación presos enfermos YA.

Desde mi celda y con el puño de la resistencia en ALTO.

Roberto B. Catrino López

en Mallorca a 20 de abril del 2003

Poema des del FIES

A pesar de la negra noche,
que envuelve mi celda de soledad.
A pesar de cualquier clase de tortura,
a pesar de no ver más que odio y falsedad.
No tengo odio ni asco, hacia nada.
Podéis preguntar ¿qué me sucede entonces?
¿Cómo me libro de mi asco?
Fue mi fuerza la que me dio alas,
alas para encontrar manantiales,
dentro de la soledad.
Sí, hube de remontarme,
hasta lo más alto, para encontrar,
la fuente del ánimo y la constancia.
Y hay una vida de la que beber,
sin tener que temer nada de la chusma,
que desea imponer sus sucias leyes.
Tantas veces vacía uno la copa
para volverla a llenar,
como tantas veces resiste uno
a la triste soledad.
¿Por qué?
Porqué sé que ahí afuera,
espera un verano breve, cálido y feliz
y ese fuego arde en mi interior.
Las cicatrices que lleva mi cuerpo,
las marcas de la esposas
y tantas y tantas horas solo,
en una soledad espantosa.
No han hecho más que enlurecer,
mi voluntad,
y mientras haya quien sufra,
para que otro tenga más,
mientras uno sólo carezca,

de pan y de libertad,
seguiré buscando la manera de actuar,
porqué encerraron mi cuerpo,
pero mi alma jamás.

Roberto B. Catrino López

Comunicat sobre en Roberto B. Catrino

Fa aproximadament un mes que el ROBERTO B. CATRINO LÓPEZ va ser traslladat (per enèssima vegada), de la presó de Picassent a la presó de Huelva II; i ja són 39 les vegades que l'han dispersat desde que es troba a la presó, ara fa 14 anys!

Arrel d'una resolució de la Dirección General de Instituciones Penitenciarias (DGIIPP) del 9 de Maig del 2003 en la que recomanava el seu pas a 1a fase del 1r Grau (Art. 91.2 RP equivalent a un règim de no aïllament en 1r Grau), el ROBERTO havia sol·licitat el trasllat a la presó de Jaen per tal de recuperar el 2n Grau penitenciàri i, així, poder tornar a Catalunya -la seva terra natal-, a complir la resta de condemna que li queda.

Recordem que degut a la seva inclusió en el règim AL·LEGAL F.I.E.S. 1 (Control Directo), la Institució Penitenciària Catalana rebutja la seva tornada a una presó d'aquesta comunitat autònoma vulnerant així allò legalment establert en quant al lloc de compliment de la pena: Les persones preses han de complir la condemna en una presó lo més propera al seu lloc d'orígen, de residència i al seu entorn social i afectiu (Arts. 25 CE, 1/12.1 i 63 LOGP i 9 i 116.3 RP).

Doncs bé, al·legant una resolució de data 27 de maig del 2003 (menys de vint dies després de la primera la qual no ens ha estat notificada), en la que argumenta que la presó de Jaen ha tancat el seu departament de règim tancat, aquesta institució va enviar al ROBERTO a la presó de València la qual el va seguir mantenint en aïllament.

Ara, per últim, l'han tornat a canviar de presó allunyant-lo encara més de Catalunya o, com diu ell mateix, "han llençat la clau". Val la pena destacar, però, que a Huelva es troba amb el CLAUDIO LAVAZZA i el GILBERT GHISLAIN (dos coneguts companys empresonats i represaliats pel sistema penitenciari de l'estat espanyol).

Volen allunyuar el ROBERTO de la seva terra i de la seva gent però no ho aconseguiran! Desde el grup de suport al ROBERTO fem una crida a la solidaritat i us animem a enviar les vostres mostres de solidaritat a:

-ROBERTO B. CATRINO LÓPEZ
C.P. HUELVA II
C/ La Ribera s/n (M-16)
Codi Postal 21610 - HUELVA

També us animem a enviar cartes/Fax... de protesta per la injustícia que aquest sistema penitenciari està portant a terme amb el ROBERTO a:

-DGIIPP
C/ Alcalá nº 40
C.P. 28080 - Madrid

-DGSPiR
C/Aragó 322
C.P. 08080 Karcelona

NI F.I.E.S. NI DISPERSIÓ NI MALALTS A LA PRESÓ!! LLIBERTAT PRESES/OS MÉS DE VINT ANYS!!

Desde Karcelona: Grup de suport al Roberto B. Catrino Lopez i a les persones preses en lluita.

Crònica de la VI Marxa-homenatge al maquis

Un any més recordem els resistents antifranquistes a Catalunya, uns resistents que van ser llibertaris. Amb la d'aquest estiu ja són sis les marxes en homenatge als maquis i cada any compta amb més actes i més participació.

N Enguany la marxa va començar el 5 de juliol amb el Facerias Rock a La Llagosta que va contar amb l'actuació de tres grups -destacant els berguedans Kolumna Metralla-, molt soroll i unes cent persones assistents. L'endemà a Caldes de Montbui més de vint persones participaven al dinar, el videofòrum i en l'animada tertúlia posterior que va comptar amb l'Eduard Pons i Prades i que es va allargar més de quatre hores. L'11 de juliol a Badalona foren també més de vint persones les que van participar a la xerrada entorn el grup anarquista Los Maños a càrrec de la companya Dolors Marín. El dia 16 a Barcelona, van ser cinquanta les persones que assistiren a la xerrada de Pons i Prades en la que també va participar en Floreal Barberà -guia de la xarxa Ponzan-. A la xerrada que el company Pons i Prades va donar a Granollers foren vint les persones que assistiren, tot participant de manera molt animada. A Sallent després de la projecció de Guerrilleros vam poder veure el gran treball que els companys d'aquesta

població van fer tot construint i col·locant un plafó en record dels germans Guitó assassinats per la Guàrdia Civil. A Vilada una setmana més tard tornàvem a homenatjar a en Puertas, Vilella i Bertobillo tot pintant un mural a prop d'on foren vilment assassinats per la Guàrdia Civil. A la capital berguedana es va fer un mural, pels mateixos generosos artistes que pintaren el de Vilada, aquesta vegada en record de l'heroi anarquista berguedà Ramon Vila Capdevila. La nit berguedana fou una gran festa gràcies a l'actuació dels amics de l'Orquesta de Guerrilla, d'en Moi Rojo, Kolumna Metralla i el company Manolito. El concert va sortir rodó, amb molta participació i diversió. L'endemà tot superant la ressaca vam acompanyar, a prop de cinquanta persones, al company Quevedo pels Canal de Sant Miquel i la base guerrillera de Santa Eugínia. La setmana a següent a Manresa es feia un passi de vídeo i a Barcelona es va tornar a recordar l'assassinat d'en Facerias amb la presencia de dos "secretes" poc convincents en la seva secreta tasca. La valoració dels actes és molt bona i esperem que l'any que ve siguem més les persones i col·lectius que ens ajuntem per recordar, reflexionar, homenatjar i continuar els qui van lluitar tant valentament per la llibertat. Anunciem ja, que per la propera marxa-homenatge, la farem molt més grossa. De moment però, cal recordar que la propera cita és al cementiri de Sant Celoni el dia 5 de gener a les 11 del matí. Fins aleshores: Salut i anarquia!

Joni & Pep i tu

Valoració de les eleccions

H em tornat a guanyar (com sempre) i com sempre no ens fan cas, els que no votem hem tornat a ser majoria i majoria absoluta a les eleccions municipals de Berga, dels 12.496 censats, 5.095 no vem votar a ningú, per tant ni ens interessa el sistema, ni ens interessen els candidats que es presenten, ni volem formar part d'aquesta farsa. M' imagino que veien l'espectacle tan lamentable que han ofert els polítics aquestes últimes setmanes se li hauran passat les ganes a molta gent de tornar a votar, per fer el ridícul no fa falta perdre unes hores al diumenge. Sempre ens fan el "pucherazo" i sempre acabem tenint un alcalde (sigui quin sigui) que la majoria no ha votat, dels possibles electors només un 20.16% ha triat a Ramon Camps com a alcalde, ho sigui un de cada 5, això vol dir que 4 de cada 5 no l'han votat i encara sort que l'alcalde no ha estat en Xoy, ja que només havia estat votat per un 10.94%, és a dir, per 1 de cada 10 aproximadament i és clar no ha estat votat per 9 de cada 10. Tinguem l'alcalde que tinguem o un 80% o un 90 % dels censats no l'hem triat, visca la democràcia.

Per a més INRI, tot i que és impossible de saber, seria interessant poder saber quanta de la gent que ha votat, ho ha fet més per que si, que no perquè realment triessin algun candidat.

Si descomptem els vots rebuts de familiars, amics, companys de feina, veïns, gent que pugui tenir interessos econòmics, els membres del partit, els que voten a algú perquè no surti el rival, els que van a votar per fer alguna cosa el diumenge a la tarda, els iaios que voten a canvi de la botifarra del dia anterior a les eleccions, en fi com diu un amic meu el que m'estranya és que no surti com a alcalde la Beth, el Beckham o el Bin Laden.

El iluso

<<notícies breus>>

LA NIT BERGUEDANA: ESTAT POLICÍAC

Durant el passat mes de setembre, les nits de dissabte els carrers de la nostra ciutat han estat ocupats literalment pels mossos d'esquadra. Varies desenes de mossos d'esquadra, havent instal·lat una mena de "furgones" en diferents punts dels nostres carrers, s'han estat passejant i en alguns casos intimidant els ciutadans que feien us de l'espai públic.

No estem segurs quina és la raó d'aquest atemptat a la llibertat ni de qui és la responsabilitat. Sembla ser que l'excusa és la dificultat de fer concordar el dret al descans dels veïns amb el dret al lleure. Però si d'una cosa sí que estem segurs és que la presència policíaca, lluny de solucionar res, dificulta l'entesa dels diferents interessos en conflicte. Pel dret al descans dels veïns i pel dret a divertir-se i circular lliurement pels carrers: prou intimidacions, prou abusos d'autoritat, fora policies dels nostres carrers.

Última hora: alguns veïns denuncien a la policia bars i entitats culturals -fins i tot les que no disposen de servei de bar ni obren a les nits-. **Afegim:** Encara no han estat denunciats els veïns aficionats al cinema amateur que graven il.legalment als vianants que passejen pels carrers de la nostra ciutat.

MÉS MUNTATGES POLICÍACS

Darrerament han estat detingudes unes persones a Barcelona que no havien comès cap delicte. La detenció ha estat motivada per la ideologia d'aquestes persones. Eren anarquistes. S'ha dit que si volien fer això i allò, però no havien comès cap delicte. En teoria en una democràcia es persegueixen els delictes i no les idees, però clar tot això és en teoria. A la pràctica la històrica "brigada politicosocial" no descansa.

Es diu que dos d'ells es cartejaven amb presos d'aquest que tenen tancats i aïllats vint-i-quatre hores (penso que això tampoc està d'acord amb la idea de dignitat humana i reinserció que hipòcritament manifesten els autoanomenats demòcrates), que si volien matar a Deu i sa Mare (no se si fins i tot a Franco), etcètera. Se'ls va trobar eines diverses -afeccionats al bricolatge llenceu-ho tot al water-, mòbils -dolents...-, detergents diversos -eren nets que hi farem-, dues armes sense papers que difícilment poden fer-se servir (potser els hi va posar la policia) i, finalment, allò que és més perillós: tenien llibres. Dels llibres destaca un de fotocopiat -fet del tot il.legal- d'Antonio Téllez sobre en Facerías -gran llibre avui impossible de trobar-. En definitiva, sis persones van ser detingudes brutalment, se'ls van suspendre tota garantia constitucional respecte els seus drets com a ciutadans i persones sense que haguessin comès cap delicte. Cinc encara estan empresonades.

El motiu és clar eren anarquistes que havien fotocopiat un gran llibre, que donaven suport a la lluita dels presos per la seva dignitat i que tenien sabó i eines i potser tenien armes -inservibles- sense papers. A les manifestacions de suport érem uns dos cents llibertaris i si existís la democràcia no hauria d'haver estat així, haurien d'haver hagut dos cents mil demòcrates. No a les presons!

LA MÀ DEL LLADRE

L'any passat l'economia del Berguedà va créixer sorprenentment i espectacular. Ho diu l'Anuari Comarcal de Caixa de Catalunya. És la segona comarca en creixement. Però els que estaven fotuts estan fotuts com sempre....; aquí hi ha alguna cosa que no quadra. A més, resulta el nombre de treballadors segons les dades d'afiliació a la Seguretat Social baixa, és a dir que puja la ma d'obra esclava sense declarar (especialitat dels empresaris de la comarca des de temps immemorials). El creixement no és igual per tothom, de fet el creixement de "la comarca del Berguedà" en realitat és solament el creixement de les butxaques dels quatre fills de puta de sempre. El creixement de l'economia no és res bo en si mateix sinó va acompanyat d'un repartiment just, d'altra banda impossible en l'economia liberal i de vegades quasi feudal que regeix el món i la nostra bonica comarca. Contra els explotadors i els paràsits: acció directa!

Pep i tu

Invitación a salir a dar un paseo fuera de la hermosa caverna revolucionaria

Me gustaría comenzar diciendo que me alegra que el debate sobre los nacionalismo no haya acabado todavía. Pienso que un debate tan importante como es éste, no puede ser bandeado sin haber alcanzado un mínimo de profundidad, y haber perseverado un poco, superando nuestras propias posiciones. Dialogar significa avanzar poco a poco a través de un ejercicio mutuo de concesiones y enriquecimientos. Enrocarse en sus propios dogmas se le llama discutir, y generalmente no lleva a ningún lado más que a la reafirmación de los propios dogmas. Si la finalidad de un debate es crecer, perseverar en la comprensión, profundizar los planteamientos para mejorar nuestra acción política, resulta obvio que todavía no se ha alcanzado el punto deseado. Pero "las únicas batallas que se pierden son las que se abandonan".

Por otro lado, me gustaría hacer constar que el artículo que se ha publicado en el Pèsol bajo mi nombre era en realidad el borrador. Con lo que no era el texto que yo hubiera avalado: ni poseía un tono que me resulta satisfactorio, ni guardaba las formas necesarias de la prudencia en ciertas afirmaciones. Podría explicar que a algún simpático comentarista le pareciera inspirado por un "capellán". Aunque quizás tampoco fuera por eso. Quién sabe. De todas formas ningún reproche por mi parte al Pèsol: nada es perfecto en este nuestro mundo, por fortuna, y este despiste no tiene importancia ya que en líneas básicas sigo aceptándolo como propio. Los errores son humanos, y las publicaciones que no los cometieran son más que sospechosas.

El texto ha tenido dos respuestas. La primera, la de Pep, es la que voy a contestar aquí, ya que a pesar de disentir fuertemente de mis ideas, sigue conservando un tono en el que me motiva contestar. No quiero faltar a Àngel al no responder a su asalto, sólo que la manera que tiene de dirigirse a mí (con el apelativo Sr, por ejemplo, o sus comentarios sobra mi religiosidad, dudosa a pesar de todo) sencillamente no me incita a ello. Espero que lo entienda.

La respuesta de Pep se resume en tres puntos, si no he comprendido mal. Primero postula un antiautoritarismo del anarquismo vs el antiestatalismo al que yo me referí; segundo, rebate mi crítica sobre los pensamientos identitarios enlazados al anarquismo; tercero, rebate mis concepciones sobre la cercanía de las luchas nacionalista y anarquistas en virtud de su praxis y cuarto, acaba con una gran adulación del anarquismo. Le agradezco el tono, la intención y el texto en general, al que debo alguna aclaración en éste mi turbio camino de predicador trasnochado. No obstante, me gustaría rebatir algunos puntos.

Ante todo quisiera asegurarte que el anarquismo de derechas está más desarrollado de lo que piensas. Más allá de las severas críticas que lanzas sobre Pessoa, quiero asegurarte que el anarquismo de derechas es una corriente socioeconómica de peso en CIU. y que ciertos profesores de no sé que empresa de empresariales reivindican esa posición; en Francia es un término político relativamente común y al uso. No pienso que anule tu reflexión sobre el anarquismo. Tienes razón cuando apuntas que el anarquismo no puede reducirse al antiestatalismo. Pero no era es mi intención (es posible que en mi exposición haya confundido estas cosas). Ni siquiera decía que no se puede luchar contra el estado en la actual relación de fuerzas. Lo que sí mantengo es que tanto la táctica como la estrategia antiestalistas deben ser revisadas. Si bien es cierto que el sueño neoliberal es el de reducir el estado a su función policial, este leviatán debe ser combatido; también lo es que todos los recortes sociales que está llevando el sistema neoliberal en su actual ofensiva se basa sobre privatizaciones salvajes del sector público: como el drama de telefónica pocas veces analizado. Tampoco debemos obviar que hay creaciones de estado que parecería traen un poco de justicia a este mundo (pienso en la creación de un estado Palestino, por ejemplo). Mis preguntas serían pues ¿Qué discursos y qué estrategia debe adoptar ahora el antagonismo frente al actual panorama político en la cuestión del estado? ¿Es interesante oponerse, por ejemplo a la creación de un estado palestino o podríamos resultar ser las víctimas de nuestra propia ideología (en sentido negativo y marxiano) de la libertad? Si analizáramos esto en clave del país vasco, creo que armaríamos la de Dios en esta publicación. Por ejemplo, y para decirlo de modo provocador: ¿Es un paso adelante la ilegalización de cualquier partido político -como AuB-, o la proscripción internacional de Batasuna? Dejo a vuestra elección entrar en ese terreno.

Estoy absolutamente de acuerdo con el peligro que detectas en las identidades nacionalistas. Muy sospechosa es la actitud contraria, además de antihistórica. Pero negar que el concepto de patria o nación también ha sido, históricamente, liberador, es hacer prueba de un obtuso eurocentrismo, tan antihistórico como en el primer caso. Toda la tradición latinoamericana, por ejemplo se ha levantado bajo esta concepción. Se trata de un "nacionalismo subalterno", si se quiere, que yo prefiero llamar nacionalismo de resistencia. De resistencia a la opresión colonialista e imperialista, que por cierto explica la primera fase del desarrollo capitalista sobre la sangre y el sudor de estas patrias, sometiendo su soberanía y con ella sus poblaciones. Para coger el ejemploa Argentino, no se trataría tanto en los ambiguos Peronistas, que sí jugaron con el nacionalismo para manipular a las multitudes, sino a gente como el E.R.P. o E. Guevara que -más allá de la mitomanía- tenían perfectamente asimiladas estas ideas con actitudes fuertes de liberación.

Por lo demás parece que por un lado estás de acuerdo con el peligro de las identidades anarquistas, pero luego te desdices. Pues bien, el problema no es el orgullo (a veces tan negativo) que esa identificación produzca, sino el rechazo que levanta hacia la alteridad, es decir hacia aquel que no es como tú. Las identificaciones potencialmente liberadoras pueden acabar con facilidad generando sus propias expulsiones y represiones al interior de su código de identidad. A mí me resulta enormemente sospechoso que bajo la bandera de "la libertad" se piense un mundo donde sólo quepan "los nuestros". Ese mundo es el que construimos cotidianamente con nuestras acciones y del que ya se habrían expulsado la gran mayoría de Bergadans, que simpatizan más o menos con ideas independentistas, es decir, nacionalismos de resistencia. Evidentemente que el peligro está presente en las identidades nacionalistas, pero eso no solventa nuestro problema ¿Por qué no aceptar el peligro, en el que ya hemos caído, de guettización (generar un guetto político)? No puede hacernos más que bien. Y entre otras cosas, si tenemos suerte, abrir las ventanas al nacionalismo de resistencia, hallar un espacio de alianzas con nuestr*s compañer*s perdidos en falsas dicotomías. Toda mi esperanza está en que logremos salvar esas diferencias en un socialismo libertario generoso, en una postura que recuerda la reconciliación entre anarquismo y liberación nacional.

Más allá de esto, que alguien se proclame anarquista me produce las mismas emociones que si uno se proclama independentista (que por cierto, pareces reducir el independentismo al nacionalismo e incluso al catalanismo, tres cosas que pueden llegar a ser opuestas!). El problema, hoy, no son las palabras que hay en la boca, sino la lucha que hay en su camino y la intensidad o franqueza de su deseo libertario. Importa la integridad ética de las personas (también su forma de relacionarse con los demás), o como tú bien dices su compañerismo en la lucha cotidiana, de enfrentarse día a día a los poderes. Y no las palabras con las que se nos podemos llenar la boca.

He de pedir perdón por mis precipitadas afirmaciones sobre el Panxo y el Centre d'Estudis. No soy quien para juzgar vuestro caso en la praxis. Es perfectamente posible que no os entendáis con ellos en el terreno de la praxis. Por otro lado, no son Maulets, desde mi punto de vista, el paradigma de lo emancipatorio y el coraje político. Tampoco el enemigo, claro está. A pesar de todo, no es una organización como maulets -afortunadamente hay una enorme

diversidad- el todo del independentismo en Catalunya. El independentismo está por ejemplo, lleno de autónomos, una forma muy linda de entender el independentismo. Además hay, en Catalunya, una tradición muy interesante anarcoindependentista, sobre la que en el Centre d'Estudis alguna cosa habrá o debería haber.

Y ya acabo: si hemos de construir una sociedad paralela, una alternativa al modus vivendi del capital, aceptemos que el proyecto no es exclusivo de los anarquistas. Mucha gente está dispuesta ha participar de este proyecto revolucionario, mucha gente ya lo está llevando para adelante, sin sentirse identificada por ello a identidades del milenio pasado. No me parece intrínsecamente negativo que se haga del anarquismo una bandera, pero espero con toda mi alma que no sea un anarquismo excluyente, la única bandera bajo la que podamos abanderarnos en la construcción de un contrasistema.

En mi barrio, se va logrando esta comprensión mutua, afortunadamente. Y con excelentes resultados. En el que podría considerarse el barrio más combativo de BCN (alguna sensibilidad estaré hiriendo, lo sé), esta alianza hace tiempo que se ha realizado. Alguna relación habrá. Significa dejar de lago presupuestos, que luego resultan ser falsos, asumir contradicciones, dejar de lado los prejuicios teóricos y escuchar las personas. Tender la mano a desconocidos y a ideas desconocidas (dejar de lado aquel viejo consejo paternalista del "no hables con extraños"). Pero con una finalidad clara, con una actitud franca de combate y resistencia frente al capital. Caminando juntos en la lucha social.

He escrito este texto porque creo sinceramente que no se ha hecho una buena lectura de la realidad política y social, si se piensa en términos de antagonismo a nuestras luchas sociales los movimientos de liberación nacional o nacionalismos de resistencia (independentismos). Esta es el profundo motivos de mi participación en este debate.

Siempre, detrás de las grandes barricadas en Catalunya, desde 1998 hasta 2002, y repito siempre, ha habido tras ellas anarquistas e independentistas peleando juntos, callejenado juntos, defendiendo juntos los espacios liberados (no sé como ha sucedido eso en Berga, es cierto de nuevo). Fruto de complicidades que nacían en nuestros espacios de ocio y encuentros... Así que, ¡Unidos siempre, en la lucha sí, y en la fiesta también!

Salud y alegría.

G.

Polítics: una classe paràsita de la societat

Cal que tinguem molt clar que els polítics són una classe. És a dir, abans que ser d'esquerres o dretes, molt rucs o menys rucs, catalanistes o espanyolistes, de Barcelona o Vilada; abans que qualsevol altre cosa, són: polítics. Els polítics tenen moltes més semblances entre ells –al marge del partit que siguin- que no pas amb els que asseguren representar. Això és evident.

La classe política lluny d'aportar res a la societat, només s'aprofiten d'aquesta. És a dir prenen bens i no aporten res –res de bo en tot cas-. D'aquesta manera actua l'esmentada classe parasitària.

Per tant, lluny de representar ningú de manera legítima, els polítics són els usurpadors de la voluntat del poble. No són fruit d'una delegació necessària per poder gestionar quelcom, sinó que existeixen abans que qualsevol necessitat. Els aparells dels partits, l'estat i totes les estructures parasitàries estan muntades per a fer la seva tasca d'usurpació i espoli de la societat, totalment al marge de la voluntat popular. Les eleccions són doncs, una farsa on qualsevol resultat és bo per al sistema i on la legitimitat poc té a veure amb la representació que d'altra banda és el de menys.

Els números de les urnes canten: els polítics representen una part molt petita de la societat, que és la que s'ha deixat enredar. Ja que a qui representen realment és a una part encara més petita de la societat: és representen a ells mateixos i a les seves classes socials, polítiques i econòmiques: els que remenen, han remenat i remenaran les cireres si no fem quelcom per recuperar el nostre poder de decisió; fora de la farsa electoral.

Pep i tu

Animals i persones

No farà gaire vaig llegir un article del *Pèsol Negre* que feia referència als ideals que hi havia actualment eren ja antiquats. I si ens hi parem a pensar fredament els ideals sempre afavoreixen un sector de la societat com als obrers, als burgesos...

Els ideals no han de beneficiar als obrers, ni als burgesos... ja que si beneficien a algú, sempre en surt mal parat algú altre. Això és visible en el fet de que perquè hi hagi gent rica, hi haurà gent pobre, la mateixa relació hi ha entre guanyadors i vençuts, llestos i no tan llestos, ANARKISTES I NO TAN ANARKISTES, etc., etc.

Si nosaltres, els éssers humans, fóssim capaços de perdre una de les coses que ens caracteritzen com a animals; que és el fet de competir entre nosaltres per demostrar que un és millor que l'altre en el que sigui. Això es molt visible en el tipus de televisió americà en general, que es basa en el sistema capitalista que fa que les empreses busquin la màxima qualitat, en el mínim temps possible, amb el màxim benefici i en la mínima despesa dels productes.

Avui en dia la rivalitat de les empreses ha fet que fins i tot els treballadors de les empreses realitzin competicions entre ells per aconseguir estar per sobre a nivell jeràrquic, és a dir, econòmicament superior. I el toc d'humor esta en l'excepció que confirma la regla ja que: qui competeix per ser millor persona!?! Si la gent ho fes mai ningú tornaria a patir gana, a ésser utilitzat, ni a ser humor d'uns altres, etc.

Aprenent de persona

les diferents entitats a sota anunciades no tenen perquè compartir les ideologies dels diferents articles de la publicació

NAUCLH SIRAID ARTNBZ QUATRE UKPOES IALNRT OMUSIC
Llibreria QuatreCantons. Placeta Ciutat 12, 08600-Berga
Tel/Fax(93)8212948-4cantons@correu.vilaweb.com

LA FONT DEL BALÇ
CAFÈ-BAR MUSICAL
GIRONELLA

DE KANTU
SNOWBOARDS
C/ del Balç,5 / Tel. 654 78 73 27 / 08600 BERGA

Centre d'estudis Josep Ester Borràs
Ass Columna terra i llibertat
Carrer del Balç nº 4 Berga

CENTRE D'ESTUDIS JOSEP ESTER BORRÀS
ASSOCIACIÓ COLUMNA TERRA I LLIBERTAT
Distri de material alternatiu, llibreria i arxiu històric

La ressenya

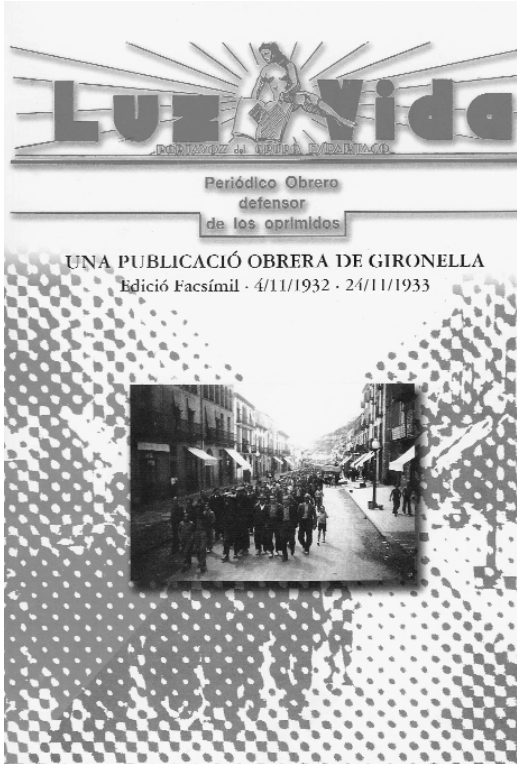

Títol: *Luz y Vida. Periódico obrero defensor de los oprimidos. Una publicació obrera de Gironella. Edició facsímil 4/11/1932-24/11/1933.*

Edita: Centre d'Estudis Josep Ester Borràs i Ajuntament de Gironella, 2003.

Punts de venda: Centre d'Estudis Josep Ester Borràs, Mafalda i Llibreria Quatre Cantons (Berga), Llibreria Rial (Puigreig), totes les llibreries de Gironella, a El Gallaret (Sant Corneli), Documenta, El Lokal i La Rosa de Foc (Barcelona).

Preu: 15 euros.

Ho anunciàvem al número anterior, el passat mes de maig va sortir editada aquesta reproducció en facsímil del periòdic obrer gironellenc Luz y Vida. La reproducció en facsímil del portaveu del grup anarquista trentista de Gironella anomenat "Espartaco" va precedida d'un pròleg de l'especialista en moviment obrer Pere Gabriel i d'un estudi introductori dels historiadors i editors Josep Cara, Jordi Jané i Josep Quevedo.

Es tracta d'una edició de gran valor històric i cultural per diferents motius: d'una banda perquè es tracta d'una edició en facsímil de casi tots els números d'un periòdic obrer de Gironella, fet que suposa una gran aportació a l'estudi del moviment obrer a l'Alt Llobregat i, d'altra banda, perquè el periòdic és portaveu d'un grup anarquista de tendència trentista, fet que com l'estudi introductori apunta, suposa una novedosa i important aportació per a l'estudi de l'anarcosindicalisme i l'anarquisme. Finalment, cal destaca la qualitat de l'edició.

Aquesta edició és el número 1 de la "Col·lecció Documents" que el Centre d'Estudis Josep Ester Borràs pensa continuar amb el número 2 que serà la reproducció facsímil del *Butlletí de Berguedans a l'Exili*, acompanyada d'un ampli estudi introductori i que es preveu que aparegui durant la propera primavera.

Pep i tu

Apunt final

El perillós declivi tèrmic degut al sobreescalfament del planeta i també degut a l'explosió dels diferents volcans, a Italia i a Sud Amèrica comença a donar fruïts sorprenents. De rebot de tots aquests fets climàtics, se'n deriven terratrèmols i allaus de fang. Catalunya no s'en queda al marge. Vegi'n sinò aquest curiós fenomen climatològic desastrós i deplorable que passa una vegada a l'any a la població vallésorientalenca de Mollet : Plouen gorres de policia!

Encara que als tontaines de la foto sembla que els fagi molta gràcia , a nosaltres no ens en fa gens i comencem a estar preocupats pels desajustos tan terribles i fatídics del nostre estimat i vell planeta.

Roger

El velocista

El legitimista de Don Ramon Felipó, nos dice con énfasis wagneriana (de la época rancia) en su medio preferido *Regió7* del sábado 21 de julio del 2003, que el ilustrísimo conseller de la Generalitat Republicana don Ventura Gasol: "va ser un bon conseller de cultura amb Macià i Companys.."

Don Ventura Gasol de oficio rentista, no se le conocía trabajo alguno. Empezó su carrera política en los círculos regionalistas de la época, de allí pasó a la Lliga Regionalista dirigida por el pedante de Cambó, para abandonarla cuando el hidalgo de Macià emprendió con unos cuantos niños de bien la reconquista de Catalunya. Durante la república obtuvo cargos bien renumerados en la administración catalana a las órdenes de Macià y luego de Companys. Sabía poco latín y tenía una mentalidad de burócrata de la época de Larra. Durante los hechos de octubre del 1934, se aficionó a la velocidad y las carreras, al grito de ¡maricón el último!

Tenía estudios superiores sobre el arte de saber desaparecer cuando las cosas se complicaban. Se asustó mucho cuando los muchachos de Giron de Velasco se cargaron a los hermanos Badia. Estat Català y Falange Española, rivalizaban para obtener la exclusiva del fascismo, en el estado español. Montserrat se inventó la leyenda de que a los Badia se los había cargado la FAI. Cuando los militares se sublevaron en Barcelona el 19 de julio de 1936, Ventura se refugió con algunos más en una comisaría próxima a una iglesia donde poder rezar el rosario y pedir perdón por sus pecados. Una vez vencidos los africanistas, los de la CNT le dijeron si quería unirse a ellos y marchar a la conquista de Zaragoza, él les respondió que no podía porque tenía que ir a cagar. Por aquellas fechas con Casanovas y otros intentó constituir un gobierno a espaldas de la CNT, la iniciativa fracasó y el propio Estat Català de donde había partido la idea, liquidó a los que sabían demasiado, como el periodista Josep Maria Planes, que luego Montserrat volvió a predicar que habían sido los de la FAI.

A raíz del golpe de mano de Reverter por orden de Companys y Casanovas, tuvo que escaparse con Casanovas a París, desde allí continuó en nómina de los presupuestos generales, su contribución a la causa de Catalunya se centró en llegar a un acuerdo con la Italia de Mussolini. El Duce les había prometido, que si se ponían bajo su protección, él les conseguiría una paz con Franco separada del resto de España, se lo creyeron, y sus esfuerzos se dirigieron en este sentido. Los vascos también confiaron en Mussolini y se rindieron en Santoye y Laredo a las huestes italianas. Una vez vencidos los abertzales, las palabras se las llevó el viento y Franco hizo y deshizo a su antojo.

Luego se volvieron a creer el cuento de la lechera y participaron en los hechos de Mayo, trajeron a los uniformados y a Negrín, y estos se quedaron para no irse, pero mandando.

Con la caída de Catalunya, el hecho más vergonzoso de la historia de Catalunya, volvieron a ser engañados esta vez por los comunistas que les prometieron que cuando Franco invadiera Catalunya, 14 divisiones del ejército rojo desembarcarían en Barcelona y derrotarían a las hordas franquistas, instaurando una democracia popular bajo la tutela de Stalin; donde Ventura y los suyos serían los elegidos para dirigir la nueva república bananera.

Ventura Gasol un experto en la velocidad pura, iba a ser superado con creces por sus colegas de oficio y beneficio. La rápida retirada propiciada por el gobierno de Madrid y de la Generalitat sin poner ninguno de estos la más mínima resistencia, demostró que el pueblo catalán había perdido la confianza en sus separatistas a sueldo después de la traición en los hechos de Mayo de 1937, en Barcelona. Estos una vez alcanzada la frontera con Francia, no tardaron en irse a la Américas, a vivir un exilio dorado a costa de los países castellanos que los acogieron con los brazos abiertos.

Ventura Gasol y los demás peregrinos, se dedicaron desde los casales del nuevo mundo, a llorar y a ir al water dónde expulsar sus frustaciones patrióticas. Mientras los obreros catalanes desde el exilio francés y desde el interior de Hispania-ae continuaban la lucha contra Franco y sus legitimistas durante los años duros (1939-52). En este período, Franco y sus legitimistas con el consentimiento del cielo y de las cancillerías occidentales, practicaban el tiro al blanco en el Campo de la Bota y en tantos otros sitios.

Ventura Gasol y su entorno pasaran a la historia de Catalunya como uno de tantos cobardes laureados por sus colegas de oficio y maneras.

Un republicano FEDERAL